

ГЪЛЖБЪТЪ НА ПРОЗОРЕЦА

Съ трионъ въ едната ржка (той го държеше тъй, каточе ей-сега ще почне да ръже) и съ брадва, праметната на другата, чичо Митушъ заоглежда салкъма предъ господарската кжща. Голѣмо дърво — черенъ дебелъ дънеръ, черни дебели клони, нагърчени, извити, а надъ тѣхъ, на купчини на купчини, изрѣдко, както е у остарѣлитѣ дървета — млади зелени листа и бѣлъ цвѣтъ. Припичаше слънце, около мизливитѣ бѣли цвѣтове брѣмчаха пчели. Чичо Митушъ мина отъ другата страна и пакъ дигна очи.

— Ще глътнешъ дървото, ей! — обади се отзадъ Галунка и високо се засмѣ. Тя се смѣеше понѣкога тъй — отъ сърдце, радостно. Очитѣ ѝ тогазъ свѣтѣха и на едната ѝ буза се явяваше трапчинка. — Какво си се загледалъ въ салкъма, чичо Митуше? Какво ще правишъ?

— Ще го отсѣка! — троснато отвърна чичо Митушъ, но се усмихна и добави: — не ща, не ща, нѣма да го отсѣка, таквозъ дърво отсича ли се? Нѣма да го отсѣка азъ, ами ще отрѣжа ей-тамъ ония клони, дето се въвиратъ въ керемидитѣ, та ги трошатъ. Василъ отъ кога